

Nijerya vatandaşı olan ikinci başvuru Kuzey İrlanda'ya 2004 yılında varmış, orada birinci başvuruyla tanışmış ve Mayıs 2006 tarihinde evlenme teklif etmiştir. Başvurucular Katolik olduklarından ve zaten Kuzey İrlanda'da Anglikan Kilisesi bulunmadığından Anglikan Kilisesinde evlenmek istememişlerdir. Dolayısıyla bir kabul belgesi talep etmişler. Ancak mülteci olan ikinci başvuru sadece Haziran 2007'de yani düzenlemenin üçüncü versiyonun yürürlüğe girmesiyle birlikte belge almak için gerekli şartlara sahip olmuştur. Başvurucular Temmuz 2007'de bir kabul belgesi istemişler. Ancak başvurucular birinci başvurunun sosyal yardımlarla geçinmesinden ve ikinci başvurunun geçici olarak Birleşik Krallık'a

kabul edilmesinden dolayı çalışma hakkının bulunmamasından dolayı dosya ücretinden muaf tutulmalarını talep etmişlerdir. Dosya ücretini ödemediklerinden talepleri reddedilmiştir. Sonuç olarak, başvuru arkadaşları sayesinde söz konusu parayı bir araya getirebilmiş ve böylece Temmuz 2008’de bir kabul belgesi almışlardır.

Hukuk – Madde 12: Göç kontrolü alanına giren bireylere getirilen Birleşik Krallık’ta evlenebilmek için kabul belgesi isteme zorunluluğu, özünde itiraz edilebilir olmasa da, bazı ciddi kaygılara neden olmaktadır.

İlk olarak böyle bir belgeyi verip vermeme yönündeki karar sadece tasarlanan evliliğin gerçek bir evlilik olup olmamasına dayanmamaktadır. Düzenlemenin ilk versiyonu bu konuda tahkikat yapılmasını öngörmüyordu, çünkü bu konudaki karar sadece talep edenin yeterli bir izne sahip olup olmamasına dayanıyordu; ikinci ve üçüncü versiyonlar oturma izni olmayan veya yeterli olmayan bir oturma iznine sahip olan bireylerin ilişkilerinin gerçekliği konusunda daha fazla bilgi sunmak için davet edilebileceklerini öngörmüyordu. Düzenlemenin her üç versiyonunda da “yeterli” bir oturma iznine sahip kişiler tasarlanan evliliğin gerçekliği konusunda bilgi sunmak zorunda kalmadan kabul belgesi alabiliyorlardı.

İkinci olarak, düzenlemenin birinci ve ikinci versiyonları, tasarlanan evliliğin gerçek bir evlilik olup olmadığına bakmaksızın, belli bir kategorideki insanların – oturma iznine sahip olmayan veya yeterli bir oturma iznine sahip olmayan yabancı ülke vatandaşları – evlilik hakkına yönelik genel bir yasak getiriyordu. Bu insanların evlenme haklarını kullanma haklarına genel bir yasak getirilmesini haklılaştıracak hiçbir şey yoktu. Bu kategorideki insanların sahte evlilik yapmaya daha meyilli olduklarını düşündürecek unsurlar olsa da (ki bu konuda hiçbir unsur sunulmamıştır), tasarlanan evliliğin gerçek olup olmadığını kontrol edecek hiçbir girişimde bulunulmaksızın böyle bir genel yasağın dayatılması evlilik hakkını hakkın özüne dokunacak şekilde sınırlandırmaktadır. Bu genel kurala insani nedenlerle bir istisna getirilme olanağının bulunması bu sonucu değiştirmez, çünkü bu istisnanın tanınması tamamen bakanlığın takdirine bırakılmıştı.

Üçüncü olarak, muhtaç birisinin ödeyemeyeceği kadar yüksek olan dosya ücreti evlilik hakkının özünü ihlal eder türdedir. Göç alanına giren insanların büyük bir çoğunluğunun çalışma olanağına sahip olmaması veya çok düşük gelire sahip olması dikkate alındığında 295 GBP evlilik hakkını ihlal etmeye yetecek kadar yüksekti. Temmuz 2010 tarihinde muhtaç durumda olanların dosya ücretlerinin geri ödenmesini öngören bir sistemin getirilmesinden sonra bile durum değişmemiş, çünkü dosya ücreti ödeme zorunluluğu evliliğe ciddi bir engel oluşturmaya devam etmiştir.

Sonuç olarak, başvuru arkadaşlarının evlenme niyetlerini açıkladıkları tarih olan Mayıs 2006 tarihinden kabul belgesi aldıkları tarih olan Temmuz 2008’e kadar başvuru çiftin evlilik hakkının özü ihlal edilmiştir, çünkü düzenlemenin ikinci versiyonuna göre, ikinci başvuru bir kabul belgesi alma hakkına sahip değildi ve sonra da dosya ücretinin yüksek olmasından dolayı başvuru arkadaşları bu belgeyi alamamışlardır.

Sonuç: İhlal (Oybirliğiyle).

12. maddeyle bağlantılı olarak 14. madde: Düzenlemenin ilk versiyonu dinsel ayrımcılık niteliğine sahipti. İkinci başvuru oturma izni olmayan ancak Anglikan Kilisesinde evlenmek isteyecek veya evlenebilecek birisinin durumuna gayet yakın durumdaydı. Bu durumda olan bir insan hiçbir engel olmadan evlenebilecekken, ikinci başvuru ne böyle bir evlilik yapmayı (dini inançlarından dolayı) istiyor ne de (Kuzey İrlanda’da ikamet ettiği için)

bunu yapabilecek durumdaydı. Sonuç olarak, ilk başta, ikinci başvuruçunun Birleşik Krallık'ta evlenmesi yasaktı, sistem değiştikten sonra bir kabul belgesine başvurma ve az bir para olmayan dosya ücretini ödemek şartıyla evlenmesine izin verilmiştir. Dolayısıyla açıkça farklı bir muamele söz konusu olmuş ve bu farklılığı haklılaştırabilecek hiçbir makul ve nesnel gerekçe de sunulmamıştır.

Sonuç: İhlal (Oybirliğiyle).

9. maddeyle bağlantılı olarak 14. madde: Hükümet Anglikan Kilisesinde evlenmek isteyen insanlara uygulanmayan bir rejime tabi tutulmakla başvuruçucu çiftin 9. maddeyle bağlantılı olarak 14. madde bakımından haklarının ihlal edildiğini kabul etmektedir.

Sonuç: İhlal (Oybirliğiyle).

Madde 41 – Her iki başvuruçuya manevi zararları için 8 500 EUR ve maddi zararları için 295 GBP.

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin resmi dilleri Fransızca ve İngilizce'dir. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır ve Mahkeme, kalitesi konusunda herhangi bir sorumluluk kabul etmemektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihatlarının veritabanı olan HUDOC üzerinden (<http://hudoc.echr.coe.int>) veya HUDOC'un bildirdiği başka veritabanları üzerinden yüklenebilir. Davanın isminin tamamen yazılması, yukarıdaki telif hakkıyla ilgili ifadelerin kullanılması ve insan haklarına destek Fonu'na referans yapılması şartıyla ticari olmayan amaçlarla kullanılabilir. Bu çevirinin tamamını veya bir kısmını ticari amaçlarla kullanmak isteyen herkesin, bu durumu belirtilen adrese bildirmesi rica olunur: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.